

[Hans Nielsen.]

nu kunde man jo se, at Handelsbalancen takket være Valutakontorets Arbejde bedrede sig. Da man kom saa vidt, at man kunde se, at Resultatet for de første otte Maaneder vilde blive 35 Mill. Kr. bedre end i 1931, og at Underskuddet paa Handelsbalancen i de første otte Maaneder i Aar kun vilde blive 24 Mill. Kr., saa var Tiden kommet til at handle. Og Nationalbanken handlede. Den optog de Valutakreditter i Udlandet, som var nødvendige, og saa var jo ogsaa det rette Øjeblik kommet til at lade Afleveringspligten bortfalde. Jeg genkalder i Erindringen hos Valutaudvalgets Medlemmer det første Møde, vi holdt ovre i Handelsministeriet, efter at Loven var vedtaget i Maj Maaned, ved hvilket Oppositionen regalede den højtærede Handelsminister, fordi han ikke havde holdt sine Løfter og paa Grund af mangfoldige andre Ting, og krævede, at nu skulde Kronen slaas ned; hvorfor er Kronen ikke blevet „slækket“, spurgte man. Det var det, man forlangte af den højtærede Handelsminister.

Da Afleveringspligten for 6 Uger siden blev ophævet, raadede Nationalbanken over 44 Mill. Kr. Valuta. Der indgik i September Maaned 20 Mill. Kr. Valuta, og Banken raadede altsaa i alt over 64 Mill. Kr. Valuta, men i September Maaned maatte man betale gamle Kreditter til et Beløb af 12 Mill. Kr., saaledes at Nationalbankens Beholdning af Valuta den 1. Oktober var 52 Mill. Kr. I disse seks Uger har Bankerne solgt Valuta til Importørerne for 135 Mill. Kr. — det normale Forbrug er ellers 90 Mill. Kr. —, der er saaledes et Overskud paa 45 Mill. Kr., hvortil kommer Trasserkreditter: 10 Mill. Kr., i alt 55 Mill. Kr. Disse 55 Mill. Kr. er gaaet til Udryddelse af de saakaldte Valuta-Pukler, og endvidere mener man, at der ved privat Kredit og ved Bortfald af Valuta-attester yderligere er borttrydnet for 25 Mill. Kr., saaledes at de 80 Mill. Kr., som tyngede os ved Nytaarstid, nu faktisk er forsvundet, og at Nationalbanken i Dag staar med en Valutabeholdning paa — jeg ved ikke, om den har forandret sig meget siden 1. Oktober — ca. 52 Mill. Kr. Dermed har Nationalbanken jo styrket sin Stilling, saaledes at vi kan gaa ud fra, at den Kronekurs, der holdes, ikke vil blive underkastet store Svingninger; man vil være Herre over, at Erhvervslivet ikke kommer i Vanskeligheder af den Grund.

Men Nationalbanken er yderligere blevet saa stærk, at den for ganske nylig har kunnet nedsætte Diskontoen med $\frac{1}{2}$ pCt. Jeg maa særlig fremhæve dette sidste som Bevis paa

den Sundhed, der er kommet i det offentlige Finanser i Løbet af den Periode, Valutakontoret har eksisteret: fra Februar Maaned til Dato. Man raader nu ikke blot over betydelige Valutamidler, men har ogsaa været i Stand til at nedsætte Renten. Nu vil jeg oprigtigt haabe, at Nationalbankens Eksempel maa blive ført videre ude i Landet; thi det er jo en Nedsættelse af Renten, vi først og fremmest trænger til herhjemme. Jeg maa særlig rette denne Henstilling til den Taler, der følger lige efter mig, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal. Det ærede Medlems Parti har jo den Ære saa at sige at regere over alle Landets Sparekasser, og det er særlig disse Sparekasser, som bidrager til at opretholde den høje Rente her i Landet. Vore Banker her i Hovedstaden følger villigt med, naar Nationalbanken nedsætter sin Diskonto, og jeg maa jo tilføje, at det gjorde Aarhus Privatbank ogsaa, men vore Sparekasser har hidtil ganske villet ignorere, hvad Nationalbanken har foretaget sig i Retning af at nedsætte Renten. Nu vil jeg sige til disse Sparekasser, at de skal nu heller ikke lege alt for meget med Ilden med Hensyn til den høje Rente. I den Vinter, der gik, fandt de mange Gange Lejlighed til at aflægge Besøg i Nationalbanken for at bede om Hjælp paa den ene og den anden Maade, og Hjælp fik de da ogsaa i de allerfleste Tilfælde, men naar man nu aldrig nogen Sinde tager Hensyn til Nationalbankens Ønsker og Noteringer med Hensyn til Renten, kan man heller ikke vente, at Nationalbanken, hvis der skulde blive Brug for det igen, skulde være særlig velvillig overfor dem, der bliver ved at opretholde den høje Rente. Jeg forstaar godt, at det er Sparekasserne derude, der modsætter sig Rentenedsættelse, særlig for Indlaan. Af de 2 000 Mill. Kr., som staar i Sparekasserne, er jo en god Portion i Hænderne paa den velstillede Del af Bondestanden her i Landet, og naar man læser Beretninger af Generalforsamlinger i Sparekasser, ser man da ogsaa, at det næsten altid er disse Venstrelandmænd, som gaar haardest imod en Nedsættelse af Renten. Jeg vil ikke henstille til Regeringen at øve noget Tryk paa Sparekasserne, det vilde maaske være uheldigt, men jeg vil appellere til Sparekassernes gode Villie i denne Henseende. Da de i Vinter var i Bekneb og kom for at faa Hjælp, var vi andre villige til at støtte deres Krav, nu har de en Forpligtelse overfor vort offentlige Liv til at følge Nationalbankens Eksempel og sætte Renten ned.

Valutakontorets anden store Opgave har været at udligne vore Indkøb, alt efter